

ДОБРА СРЕЩА

Настъпи студена зима. Дълбокъ снѣгъ покри земята и засипа гори, поля и пштища. Всичко живо се прибра на топло.

Чичо Иванъ стана рано. Погледна презъ прозореца, нищо се не вижда навънъ. Презъ нощта Дѣдо Мразъ бѣ изрисувалъ по стѣклата чудни картини.

Замисли се чичо Иванъ. Трѣбва да ходи въ града. Но какъ? Пригответи се и трѣгна. Конятъ потѣваше въ дълбокия снѣгъ и съ мъжа изваждаше краката си. Късно пристигна въ града чичо Иванъ и докато да свърши работата си, малкиятъ зименъ день си отиде.

Трѣгна си за село. Искаше по-скоро да върви, защото е страшно да закъснѣе човѣкъ всрѣдъ такава лоша зима. Преди две вечери глутница вълци нападна овчарски кошари край селото.

Тази мисълъ не го напущаше. Бърза той, но не може. Ту се качи на коня, ту слѣзе да се постопли и да поолекне на умореното добиче.

Приближи гората край село. Дърветата, навели клони, отрупани съ снѣгъ, мълчеха подъ тежкия товаръ. Стъмни се. Не се виждаше жива душа. Студениятъ севернякъ замразяваше всичко, щипѣше бузитѣ, замразяваше носа, затрудняваше дишането и свирѣше на телеграфнитѣ жици. Върви чичо Иванъ, но изведнажъ забеляза наблизо нѣщо се чернѣе. Спрѣ се.

— Ами сега? — мисли си той. — Да се върна назадъ ще умра отъ студъ. Да вървя напредъ, може вълци да сж. Крѣвта му замръзна въ жилитѣ. Пристѣпи нѣколко крачки. Спрѣ пакъ. Конятъ по-добре вижда и различава предметитѣ. Погледна конятъ — гледа спокоенъ. Поведе го. Какъ приближи, не помни.

— Кой е тамъ? — извика чичо Иванъ.